

Hoofdstuk 9

Pogingen of verlangen naar abortus

*“Waarom in de schoot niet gestorven?
Niet gestikt bij mijn geboorte?” (Job 3,11)*

Bij de ontvangenis is het embryo minuscuul klein. De vierde dag heeft het al 16 cellen, maar na vijftien dagen zijn alle menselijke karakteristieken al aanwezig.

Het kind is een gast in de schoot van zijn moeder, een gast die recht heeft op eerbied en liefde.

Het gebeurt nochtans dat vrouwen een abortus overwegen, omdat ze een geboorte willen voorkomen omwille van hun moeilijke levensomstandigheden, omdat de zwangerschap niet gewenst is of uit schrik voor de sociale veroordelingen.

Vanaf het ogenblik dat zaad- en eicel versmelten, ontstaat het leven. We moeten het als geschenk van God verwelkomen, als een uitnodiging om te mogen meewerken aan zijn schepping en aan de waardigheid om leven door te geven.

In dit hoofdstuk gaan we dieper in op de gevolgen van pogingen tot abortus. Maar lezen we eerst het getuigenis van een volwassen vrouw die op jonge leeftijd door haar vader verplicht werd om zich te laten aborteren:

“Ik had al verscheidene keren een genezingsretraite gevolgd, maar ik ben nog nooit zo diep geraakt geweest als die bepaalde morgen op een retraite. Nu begrijp ik dat de Heer pas iets geneest als we er rijp voor zijn, vooral als het gaat om een kwetsuur die ons diepste wezen raakt. Mijn moeder stierf toen ik 13 jaar was, ik heb vanaf toen de zorg voor twee kinderen van 4 en 5 jaar op mij moeten nemen. Mijn vader was heel streng. Ik heb toen kennis gemaakt met een man die meer dan 10 jaar ouder was dan ik. Hij sprak over trouwen en vroeg mij ten huwelijk aan mijn vader. Die stemde toe met tegenzin, want hij had andere plannen voor mij.

Op de dag die voor het huwelijk voorzien was, bracht hij me ‘s morgens met de twee andere kinderen naar een tante waar we een tijdje gebleven zijn. Ik was zwanger want die man had me verleid. Mijn vader liet er enkele maanden overheen gaan, voordat hij zei dat het beter voor me zou zijn om het kind te aborteren. Hij kende iemand die dat kon doen. Ik was veel te jong zei hij, en dat zou beter zijn. Ik heb gedaan wat hij vroeg om hem te gehoorzamen en omdat ik schrik had van hem. Jaren gingen voorbij, maar ik kon die trieste geschiedenis niet uit mijn hoofd zetten. Ik dacht echter niet dat ik gezondigd had, omdat ik had toegestemd uit gehoorzaamheid.

Ondertussen ben ik gehuwd en ik heb een dochter. Maar ik moet voortdurend denken aan dat andere kind, dat naar ze gezegd hebben ook een meisje was. Ik denk altijd: “Vandaag zou ze zo oud geweest zijn.”

Toen tijdens het onderricht op die retraite, abortus ter sprake kwam, heb ik in mijn maag een soort uitbarsting gevoeld, als een stop die van een fles ploft. Ik dacht terug aan die abortus, en ik heb toen hevige maagpijn gekregen. Dat heeft drie dagen geduurd, waarin ik heel die trieste geschiedenis opnieuw beleefd heb, hoewel het al lang geleden was. Ik dacht toen dat het toch goed zou zijn om het te biechten. Dat had ik immers nooit gedaan, hoewel ik elke dag naar de mis en te communie ging. Mijn maag was helemaal verkrampd. Ik wilde biechten bij een blinde priester, opdat hij niet zou zien hoe erg ik me schaamde. Nadat hij me de absolutie gaf, is er een enorm gewicht van me afgevallen en de maagpijn verdween. Ik begreep dat dat de vrede was die alle begrip te boven gaat.”

Kinderen die toch geboren worden, na mislukte pogingen tot abortus, zullen lijden onder een sterke emotionele instabiliteit. Of het nu gebeurde door injecties of slagen, door bepaalde middelen te slikken of te sterke fysieke inspanningen, het resultaat blijft hetzelfde. Heel vaak zijn ze erg schuchter en gemakkelijk te manipuleren. Sommigen zijn prikkelbaar, verbitterd en in zichzelf gekeerd. Zij rekenen alleen op zichzelf en zijn vaak het slachtoffer van herhaalde depressies omdat ze de wereld ervaren als één tegen allen. Ze zijn onophoudelijk op zoek naar liefde en vriendschap.

Ze hebben vaak een moeilijke relatie met hun moeder, want ze weten onbewust dat die hen heeft willen elimineren. Precies daarom kunnen ze zich niet voor haar openstellen en zelfs niet een klein beetje tederheid voelen voor de vrouw in wie ze eerder een vijand zien dan een moeder.

Mensen wiens leven in de moederschoot aldus bedreigd werd, voelen zich voortdurend in gevaar. Ze zijn altijd onrustig, omdat ze schrik hebben dat ze gaan worden aangevallen. Heel vaak hebben ze een zenuwtrek, en lijden ze aan depressie of anorexia. Ze zijn erg wantrouwig en leggen moeilijk contacten met anderen. Als ze worden tegengesproken of bekritiseerd, zijn ze vaak heel opvliegend.

Bij sommigen leidt het zelfs tot schizofrenie, vooral als er herhaalde pogingen zijn geweest met tussenpozen van meerdere weken, die de foetus allemaal overleefd heeft.

Getuigenis van Noémie

Nadat ik tijdens een retraite in Padre Hurtado, een onderricht had gegeven over de genezingen in de moederschoot, kwam een jonge vrouw me opzoeken. Ze was helemaal ontdaan en erg gespannen. Ze had een bijbel in haar handen en deed hem open op de bladzijde waar een kleurenfoto staat van een foetus.

Ik begreep dat de Heer een pijnlijke gebeurtenis van haar verblijf in de moederschoot had aangeraakt. Ik heb toen over haar gebeden. Na de retraite heeft ze me volgende brief geschreven:

“Tijdens een onderricht over de genezing van verwondingen in de moederschoot, werd ik mij plots bewust van Gods barmhartige liefde voor mij persoonlijk. Ik was erg verrast toen ik hoorde welke tekens de Heer gebruikt, om ons te helpen ons te verzoenen met onze persoonlijke levensgeschiedenis. Ze zei dat dat bijvoorbeeld een tekst kon zijn die ons telkens te binnen schiet als we in gebed zijn. Bij mij ging het niet om een tekst maar om die kleurenfoto die in die grote Zuid-Amerikaanse bijbels staat: een foto van een foetus.

Voor ik naar de retraite kwam, had een zus me gezegd dat ik een volhardingsgebed moest maken. Ik was daar al anderhalve maand mee bezig voor ik vertrokken ben. In die tijd, als ik mijn bijbel opensloeg om een tekst te vinden, kwam ik dikwijls op de plaats van die foto terecht, zodanig dat ik dacht dat er aan dat blad iets mankeerde. Ik heb gekeken, maar er was niks mis mee.

Pas op de retraite zelf begreep ik dus, dat de Heer mij daarmee een teken gaf dat hij mij wilde genezen van iets in de moederschoot.

Er waren ook vele getuigenissen en één daarvan heeft me diep geraakt. Ik begon helemaal te trillen, en voelde me beklemd, ik was zelfs verlamd door de diepe angst die me overviel.

Ik ben na dat onderricht en die getuigenis onmiddellijk naar de kamer van de begeleidster gegaan. Ik ging binnen zonder kloppen, terwijl ze nog met iemand in gesprek was, zodanig was ik over

mijn toeren! Ze vroeg die persoon om buiten te gaan en toen toonde ik haar de foto. Ze zei dat ik terug in de schoot van mijn moeder was, en stelde voor om aan de Heer de genade te vragen om haar alles te vergeven wat ik als agressie heb gevoeld tijdens haar zwangerschap. Ze bad het gebed van de negen maanden over me en zei: “Gebruik deze retraite om aan de Heer te vragen of hij in uw hart een volkomen vergeving wil leggen voor uw moeder. Ga naar de kapel en laat de Heer begaan.”

Ik ben toen gaan bidden en heb aan de Heer gevraagd om me te genezen vanaf het ogenblik van mijn ontvangenis. Ik heb gevoeld met welke heftigheid mijn moeder zich van me wilde ontdoen, ze wilde me doden. De aanwezigheid van de Heer was toen zó troostend, zijn vrede vervulde me volkomen.

Diezelfde dag, toen ik van de trap kwam om naar de refter te gaan, zag ik in de gang van het bezinningshuis tot mijn verbazing mijn vader, mijn moeder en mijn zus. Die zei nogal humoristisch: “Stel je voor zeg: mevrouw hier wil niet doodgaan! We snappen niet wat er aan de hand is, we stonden op het punt om naar de kliniek te rijden, omdat ze al een hele tijd aan het overgeven was. We dachten dat ze een voedselvergiftiging had, maar zij schreeuwde: ‘Breng me a.u.b. direct naar Noémie, ik moet haar spreken!’

We zijn toen samen naar buiten gegaan om te delen wat ik die morgen had meegemaakt. Toen bekende mijn moeder dat ze zich in de eerste maand dat ze zwanger was van mij, wilde aborteren, omdat ze voortdurend zo misselijk was en liep over te geven, dat ze de wanhoop nabij was.

Dus, terwijl ik in gebed was en mijn moeder vergeving schonk, liet de Heer haar die eerste maand van de zwangerschap opnieuw beleven! Hij legde een diep berouw in haar hart en een heftig verlangen om vergiffenis te komen vragen.

De begeleidster was nog in de refter. Ik heb haar dadelijk op de hoogte gebracht van deze nieuwe wending in mijn verhaal. Ze kwam bij ons in de gang, zei tegen mijn moeder om me vergiffenis te vragen en tegen mij om haar die te schenken. We hebben mekaar omhelsd en in mekaars armen uitgehuild.”

Getuigenis van de moeder van Noémie

“In de maand februari was ik thuis. Mijn dochter Noémie was op retraite in Padre Hurtado. Op een morgen begon ik plots misselijk te worden en ik moest afschuwelijk veel overgeven. Ik werd er moe en wanhopig van. Op dat ogenblik schoot mij opeens te binnen dat ik ooit nog eens zoveel had overgegeven: in de eerste maand dat ik zwanger was van Noémie, en dat ik toen naar een vrouw ben gegaan om mij te laten aborteren. Ik was toen 17 jaar en het was mijn eerste zwangerschap. Die vrouw vroeg me hoeveel kinderen ik al had. Toen ik zei dat het de eerste keer was, stuurde ze me terug en zei dat ze nooit een abortus uitvoerde bij een eerste zwangerschap. De geboorte van Noémie is ook moeilijk verlopen, ze hebben toen een verlostang moeten gebruiken.

Toen de Heer me dit alles had getoond, ben ik in tranen uitgebarsten en toen heb ik aan mijn man gevraagd om mij tot bij Noémie te brengen op die retraite, om vergeving te vragen aan de Heer en aan mijn dochter, omdat ik haar geboorte heb willen voorkomen.”

Een injectie

“Ik dank de goddelijke barmhartigheid dat ze me het licht geschonken heeft om me duidelijk te laten zien hoe mooi het leven is, en dat God de Meester van dat leven is. Zijn plan voltrekt zich, ook als de innerlijke duisternis ons belet om dat te zien en als we uit onwetendheid ons leven verkeerdelijk naar de dood richten.

Ik wil de Heer loven en verheerlijken om het getuigenis van Javiera, mijn tweede dochter, die ik niet wilde laten geboren worden.

Vier maanden daarvoor was ik bevallen van een meisje, Minerva, en opeens bleek ik al terug zwanger te zijn. Ik dacht onmiddellijk: “ik wil niet opgezadeld zitten met twee kleine baby’s, al die luiers, de slapeloze nachten, ik heb nog geen huis enz.”

Ik heb abortus willen plegen. Mijn schoonzus nam me ergens mee naartoe om een injectie te vragen die de miskraam zou veroorzaken. Die had nochtans geen enkel resultaat. Ik heb toen een tweede poging ondernomen om de zwangerschap te beëindigen, want ik wilde dit kind absoluut niet. Maar de schoonmoeder van mijn schoonzus bracht me op andere gedachten. Zij sprak over God en verzekerde mij dat hij me zou helpen en dat mijn kind niets zou tekort komen. De Heer heeft zich van haar bediend om mijn geweten wakker te schudden. Ik heb de zwangerschap dus voortgezet en Javiera is geboren op 3 juli. Ze was een mooie stevige baby en ze kwam goed aan.

Sinds ik op weg ben met de Heer, ben ik langzaam aan beter beginnen begrijpen hoe sterk de negatieve macht is van ons egoïsme. Het verlamt de liefde die in ons is en brengt er ons toe dat we de diepste levenswaarden op hun kop gaan zetten. Javiera is getekend geweest door deze verwerping. Tijdens haar puberteit kreeg ze hoe langer hoe meer pijn in haar rechterbeen. Ik gaf er niet veel aandacht aan en zei dat het kwam omdat ze in de tocht had gestaan, omdat ze ‘s nachts had blootgelegen enz. Maar dat was niet de oorzaak. Als ze haar middelbaar beëindigde, klaagde ze al drie jaar over die pijn. Op een keer toen ze een hele week zoveel pijn had, zei ze dat het leek of men haar beenderen brak.

Op een nacht kwam ze in mijn kamer, ik lag in bed maar sliep niet. Ze weende erg en vroeg of ik bij haar wou komen, omdat de pijn onuitstaanbaar was.

Ik ben bij haar gaan liggen en stelde haar voor om aan de Heer en aan Maria te vragen om haar pijn te verlichten, omdat zij haar méér beminden dan ikzelf.

Ik ben toen beginnen bidden om achter de oorzaak van die pijn te mogen komen, en ik heb me toen dadelijk die injectie herinnerd die mij in de buik was toegediend om de zwangerschap te onderbreken. Het schokte me en ik heb dadelijk enorm veel berouw gekregen, ik vroeg de Heer om vergiffenis. Mijn hart liep vol liefde en ik heb mijn dochter heel teder tegen me aangedrukt. Langs Jezus en Maria bracht God een heel nieuwe band teweeg tussen moeder en dochter vanaf de moederschoot.

Toen ik op een zondag ziek was, kwam Javiera op mijn kamer. Ze keek in de spiegel en zei: “Weet je, sinds die nacht dat je over mij gebeden hebt, heb ik geen pijn meer gehad in mijn been!” Toen heb ik haar verteld over die injectie tijdens de zwangerschap. Ik heb er goed aan gedaan: het was echt het goeie moment.

Enige tijd verliep. Ik bleef trouw bidden voor mijn dochter. Op een nacht kwam ze weer in mijn kamer, ze huilde en was helemaal ontdaan. Ik voelde heel scherp al haar angst in mezelf. Ze had die avond bij burens naar een film op teevée gekeken, en enkele geweldscènes hadden diepe indruk op haar gemaakt. Bovendien was haar grootmoeder niet lang daarvoor overleden in diezelfde kamer, en al die tekens versterkten de doodsangst die haar getekend had van in de moederschoot.

Ik ben toen met haar over God beginnen spreken. Ik zei dat hij rechtvaardig is en dat hij ons redt

uit ieder doodsgevaar. We hebben toen samen een Woord aan de Heer gevraagd en we kregen psalm 27: *“De Heer is mijn licht en mijn heil, wie zou ik dan vrezen? De Heer is mijn burcht en mijn behoud, voor wie zou ik bang zijn?”* Javiera las die psalm en weende. Ik dankte de Heer uit heel mijn hart voor het werk dat hij verrichtte in haar hart en in het mijne.

‘s Anderendaags tijdens de Eucharistie maakte de Heer mij duidelijk dat Javiera, terwijl ze naar die film keek, de angst had herbeleefd die ze had doorgemaakt in de moederschoot. Het heeft mijn hart nog meer geopend voor het wonderlijke leven met de Heer, die alles herstelt.

Javiera is godzijdank verzoend met het leven, en ook ik heb me verzoend met dit moederschap en met het beeld dat ik van mezelf had als moeder. Mijn dochter krijgt hoe langer hoe meer zelfvertrouwen, naarmate Jezus de verwondingen geneest, die ik haar door gebrek aan liefde heb toegebracht. De Heer heeft me ook bevrijd van de schuldgevoelens door me innerlijke vrede te schenken en me te helpen een echt christelijk gezinsleven te leiden.”

Getuigenis van Javiera

“Ik schrijf dit getuigenis op vraag van mijn moeder. Ik denk niet dat ik dat zou gedurfd hebben als ze het me niet gevraagd had, want ik ben nogal verlegen en ik ben nog niet erg vertrouwd met de wegen van de Heer.

Ik weet niet meer hoe lang het geleden is, ik weet nog alleen dat het een zaterdag was. Ik kwam van de burens en het was al laat. We hadden naar op film op tееvee gekeken en die geweldscenes hadden me diep geraakt. Ik ging naar bed maar kon de slaap niet vatten, er was zo’n sterke vrees en spanning in me. Dat gevoel werd steeds sterker en uiteindelijk werd ik helemaal overrompeld door een zo’n diepe onverwoordbare angst, dat ik ben opgestaan en aan mama ben gaan vragen om bij mij te komen.

Ze kwam bij me liggen, nam me heel liefdevol in haar armen en begon voor me te bidden. Na enkele ogenblikken vroeg ze me om de bijbel te openen en het Woord te lezen van die bladzijde. Ik deed wat ze vroeg, het was psalm 27 die meteen mijn aandacht trok. Ik ben hem luidop beginnen lezen.

Ik werd hoe langer hoe meer door diep verdriet overmand, maar hield me kranig. Ik las verder, maar kon mijn tranen nauwelijks bedwingen. Uiteindelijk waren die tranen of de Heer sterker dan mijn goede wil en ik barstte in snikken uit bij het vers: *“Wend uw aangezicht niet van mij af, wijs uw knecht niet toornig terug. Gij die immer mijn hulp zijt geweest, wil mij niet verwerpen en verlaten, o God mijn bevrijding. Al begaven mij vader en moeder, de Heer nam mij aan als de zijne.”* (Ps 27,9-10)

Ik denk dat die regels mij zozeer troffen omdat ik altijd schrik heb gehad om alleen achter te blijven, om geen vrienden te hebben en om mijn ouders te verliezen. Ik voel dat er iets heel diep in mij genezen is, dat de Heer mij aangesproken heeft en zich al dikwijls aan mij heeft getoond, terwijl ik hem niet wilde kennen.

Ik denk dat hij die bewuste zaterdag nog eens opnieuw heeft willen zeggen dat hij mij altijd nabij is geweest en dat hij altijd heel liefdevol en warm mijn toevlucht wil blijven.”

Schrik voor een gehandicapt kind

“De Heer heeft me getoond hoe weinig liefde ik betoond heb aan mijn dochter Fernanda toen ik zwanger was van haar. De dokter had me gezegd dat het kind dat ik verwachtte, ziek zou zijn,

omdat ik zelf ziek was geweest in de eerste maand van de zwangerschap.

Mijn eerste reactie was toen om te aborteren, maar men verzekerde mij dat er zeker 20% kans was, dat het kind helemaal niets zou mankeren, en daarom weigerden ze een abortus uit te voeren.

Dat risico was te groot voor mij, ik wilde helemaal geen problemenkind op de wereld zetten, en ik verlangde zo sterk dat het kind zou sterven. Ik heb heel die zwangerschap in angst geleefd, en nu weet ik dat Fernanda dat allemaal in zich opgenomen heeft.

Twee weken nadat de Heer me dat getoond had, was ik op een gebedsavond. Tijdens het gemeenschappelijk gebed, kreeg iemand een woord van kennis: "Ik zie een foetus die heel erg angstig is. Het is een meisje!"

Ik begreep onmiddellijk dat het over mijn dochter ging en ik barstte in snikken uit. Ik deed het hele verhaal aan de omstanders. Toen kreeg ik een hele rare gewaarwording in mijn buik. Hoewel ik gewoon op een stoel zat, heb ik heel die bevalling opnieuw beleefd, met de weeën en alles erbij.

Toen het voorbij was, was ik zozeer uitgeput dat ze me op een bank hebben gelegd. Iedereen stond om me heen en bad voor mij. Toen heb ik opeens gevoeld dat ik mijn kleine meisje in mijn armen had, alsof ik inderdaad pas bevallen was.

Heel dit verhaal is gebeurd zes maanden nadat Fernanda een zelfmoordpoging had ondernomen."

Kinine

"Al van in mijn kinderjaren hebben ze me verteld dat mijn moeder niet wilde dat ik geboren werd. Mijn tantes vertelden me heel vertederd dat ik me vastklampte aan de buik van mijn moeder en dat ik een sterke levenswil had, hoewel ze kinine had ingenomen om zich van mij te ontdoen. Dat verhaal heeft altijd deel uitgemaakt van mijn leven en ik heb er nooit aandacht aan besteed.

De eerste keer dat mijn man en ik naar een samenkomst gingen van de charismatische Vernieuwing, was er gebed om genezing.

Toen ze begonnen te bidden om de innerlijke genezing van baby's die verstoten zijn van in de moederschoot, sprongen de tranen me in de ogen en ik begon te wenen. Op dat ogenblik heb ik begrepen dat wat ik had meegemaakt, in mij een ernstige verwonding had veroorzaakt die de Heer wilde genezen.

De eigenlijke genezing is begonnen in de loop van een retraite. Ik had toen sterke behoefte om een heel intens persoonlijk gebed over me te laten uitspreken. Na die retraite heb ik me een maand teruggetrokken in eenzaamheid, om de Heer zijn werk van genezing in mij te laten voltrekken. Op een bepaald ogenblik voelde ik dat mijn aangezicht zich spande, mijn mond ging wijd open en mijn tong ging krampachtig op en neer, zoals bij een pasgeboren kind dat door het huilen geen adem meer krijgt.

Terzelfdertijd had ik in mijn ingewanden een gewaarwording, die mij enorm bang maakte, maar die tegelijk bevrijdend was.

Toen heeft de Heer me laten zien in hoever die verwonding in de moederschoot en het gebrek aan lichamelijke blijken van tederheid in mijn jeugd, geleid hebben tot een possessieve relatie met mijn moeder, waarin veel jaloezie en verkeerde afhankelijkheid verwickeld zaten. Ik ben in mijn kinderjaren altijd heel verlegen geweest, ik heb me nooit vrij gevoeld om te zijn wie ik was en er was altijd die diepe onverwoordbare angst.

De genezende liefde van de Heer heeft mij helemaal vernieuwd, ik voel me vrij en waardig om een kind van God te zijn."

Een natuurlijk poging tot abortus

“Ik ben de tweede in een gezin met vier meisjes. Toen er in de loop van de retraite sprake was van de genezing van de verwondingen in de moederschoot, leek me dat allemaal nogal absurd, en de getuigenissen die ik hoorde, leken mij gefantaseerd. Ik heb hogere studies psychologie gedaan, en dus wist ik vanuit die studies dat het leven in de moederschoot een belangrijke rol speelde. Ik had ook geleerd van al die verwondingen die hun oorsprong vinden in de moederschoot. Ik wist het dus allemaal op een verstandelijke manier. Maar dat kon me er niet van overtuigen, dat de Heer daadwerkelijk in staat was ons daarvan te genezen en dat hij de sleutel van heel ons bestaan in handen heeft. Ik twijfelde daar allemaal sterk aan.

Ik was dus uitgenodigd voor een genezingsretraite en daar heeft de Heer me echt opnieuw tot leven gewekt door mij terug te brengen in de moederschoot en me die pijnlijke gebeurtenissen opnieuw te laten beleven. Het was een ervaring als in 3 dimensies. Ik voelde het van binnen uit, maar tegelijk zag ik het van bovenaf: ik zag zelfs de omgeving, de landschappen waar mijn moeder toen was. Ik heb ze voor haar beschreven, en ze was onder de indruk van de nauwkeurigheid.

Ik heb toen ook kunnen ervaren wat mijn moeder op dat ogenblik beleefde. Ik ben het tweede meisje, maar voordat mijn moeder zwanger was van mij, heeft ze na zes maanden een miskraam gehad van een jongetje. De dokter die haar toen begeleidde had haar gevraagd om de dode foetus nog 25 dagen te dragen. Dat had toen een ernstige infectie veroorzaakt.

Toen mijn moeder wist dat ze opnieuw zwanger was, voelde ze zo'n weerstand en tegenzin dat ze maar één ding verlangde: zo gauw mogelijk het kind laten verdwijnen, maar op een natuurlijke manier. Met die bedoeling ging ze enorme lichamelijke inspanningen leveren en werk verzetten dat haar krachten te boven ging. Toen ik die situatie opnieuw beleefde, heb ik een enorme druk gevoeld op het middenrif. Ik ben geboren met een knoop in de navelstreng. Dat heeft mijn leven aanzienlijk bemoeilijkt en in mijn kinderjaren ben ik veel alleen geweest: ik was voortdurend ziek en moest in bed blijven. Toen ik daarachter kwam, heeft de Heer me getoond dat voor mijn moeder maar één ding telde: haar eigen leven redden en voorkomen dat mijn oudere zusje in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen als zijzelf.

Zij had namelijk toen ze nog heel klein was haar moeder verloren, en ze was opgevoed door een aantal ongehuwde tantes. Ik voelde toen dat wat ze ervaarde bij die nieuwe zwangerschap niets was in vergelijking met wat ze in haar kinderjaren had beleefd. Ik heb toen heel erg veel medelijden met haar gekregen.

Toen ik de begeleidster van dat alles op de hoogte had gebracht, zei ze van voor het Heilig Sacrament te gaan bidden en mijn moeder vergiffenis te schenken. Dat heb ik een hele tijd gedaan.

Ondertussen was ik stappen aan het zetten om mijn huwelijk te laten nietig verklaren., en toen heb ik aan de Heer gevraagd om mij te tonen hoe het kwam dat ik mijn seksualiteit in het huwelijk nooit goed heb kunnen beleven.

Toen bracht hij me terug naar het ogenblik van mijn ontvangenis, en ik voelde hoezeer mijn moeder op dat ogenblik vervuld was van weezin en schrik. Bij elke gemeenschap was ze bang om zwanger te worden. Ze voelde alleen maar weerstand, omdat ze was opgevoed door die tantes die haar geleerd hadden dat al wat met seksualiteit te maken had, schandelijk was. Ze heeft me die weezin doorgegeven.

Ik heb later nog eens een genezingsretraite gevolgd. Toen ze het gebed deden over de negen maanden van de moederschoot, heb ik me meteen opnieuw in de moederschoot gevoeld. Ik voelde me behaaglijk en gelukkig, en de relatie tussen ons was heel liefdevol. Mijn moeder was heel gelukkig omdat ze me droeg en hield veel van me.

Toen het gebed verder ging, vroeg ik aan de Heer om me te tonen wat dat betekende, want ik wist niet dat dat ook gebeurd was.

Na dat gebed deelde ik met de begeleidster al wat ik ervaren had en ze verzekerde me dat de Heer die periode in mijn leven hersteld had. Maar toen ze aan de zevende maand van de zwangerschap kwamen, ben ik in slaap gevallen en ik werd weer wakker toen het gebed over de achtste maand al bezig was. Ik begreep dat er iets was dat ik probeerde te ontwijken. Ik ben toen naar de kapel gegaan om de Heer te vragen het me te tonen. Als ik het niet zou aankunnen, zou ik hem de genade vragen om de realiteit tenminste te aanvaarden.

Toen heb ik mezelf opnieuw ervaren in de moederschoot in drie dimensies. En de Heer toonde me dat er op dat ogenblik een zware ontploffing was geweest in de mijn waarin mijn vader werkte. Door het mijngas waren vele mijnwerkers gestikt, onder wie nog hele jonge mannen. Er was een vrachtwagen met overlevenden die stopte voor het huis van mijn moeder. Ze liet een grote pot melk koken om hen te laten drinken. Op dat ogenblik kwam er een heftige woede over mij: zij hing de heldin uit tegenover die vreemde mannen, terwijl ze zich ondertussen van mij vanaf wou maken. Die vreemden wilde ze redden, maar mij, haar eigen vlees en bloed, wilde ze doen sterven!

Ik had opeens een enorm verlangen om te mogen sterven. Al in mijn kinderjaren hoopte ik dat ik zou sterven van leukemie of dat ik gehandicapt zou zijn en in een rolstoel zou zitten. Ik verlangde eigenlijk dat mijn moeder zou lijden omwille van mij, dat ze zich voor mij zou opofferen. Ik wilde niet plots sterven, maar langzaamaan.

Nu begrijp ik heel goed dat de gevoelens in mijn kinderjaren en al de ziektes waaraan ik leed, niets anders waren dan een onbewuste uiting van mijn sterk verlangen om door mijn ouders bemind te worden, om hen voortdurend nabij te weten. Ik begrijp zoveel beter nu hoezeer wij mensen nood hebben aan liefde, en dat wij er alles voor over hebben om toch maar bemind te worden, wij maken zelfs onze eigen ziektes! Maar de enige die ons kan vervullen, dat is de Heer.”